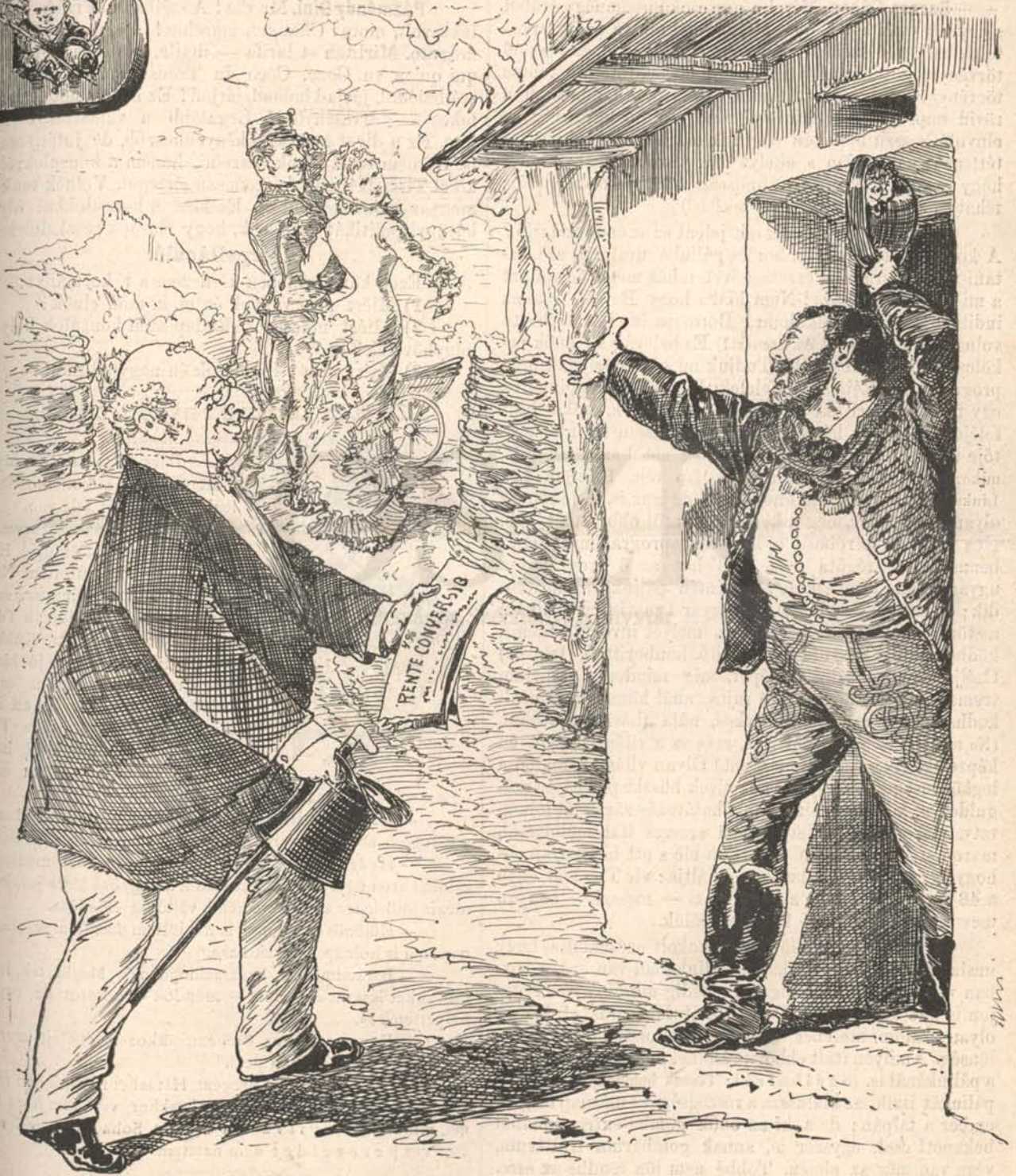

BORSSZEM JANKÓ

AMIT ÉSZRE SE VETTÜNK.

Rthschld. Tisztelt Magyar Miska ur, nem akartam háborgatni, amig kedves vendégeivel volt elfoglalva. De most már megbocsásson, ha erre a kis haupttreffere figyelmeztetem.

Országgyűlési tudósítás.

(From our own.)

— Pálinka. Konzulok. —

Baross Gábor. Mivel a nap csak huszonnégy órából s egy hét csak hét naphól áll, egy hét mulva pedig apostolok oszlása léssen — már nem tárgyalhatjuk az igazoló törvényeszk biráskodásáról szóló javaslatot. Ily fontos törvényjavaslat megvitatására sokkalta alkalmasabb a rövid nap, a melyben intenzívebb a munkaerő, míg az elnyúló hosszú napokon elnyulik maga a szorgalom is a tétlenség pamlagján s ahelyt hogy szólna, ásit; ahelyt hogy cselekednék, passiv álmoságra hanyatolva, elalél; tehát... (Elalél? Elalál! Ne tovább!)

Irányi. T. ház! Értik mit jelent ez az enuncziáció? A kormány szentesíti a bor és pálinka uralmát a mostani választásra is. Versengésével tehát megdrágítja azt a mi hiveink számára! Nem hiába hogy Baross tette az indítványt, erre az alkalomra Borossra is változtathatta volna a nevét. (Dani! Az istenért!) Ez belevág az önök erkölcsstelenítő rendszerébe. Tudjuk mi, e kormánynak mi a programja! Rébuszban felelek: Képzeltjenek lepingálva egy fiatal embert aki kedvesétől elbucsuzva, csókot hint feléje, a lány egy ház küszöbén állva busan tekint szeretője után. Mi ez? (Régi rébusz! Még abból az időből való, mikor az »Üstökös« humorisztikus lap volt. Ismerjük: Pá Linka!) Eltalálták. Igaz hogy régi, de igaz is. A jó rébusz olyan mint a bor, meg a hegedű. Mentől obb, annál jobb. Nos hát: ez a rébusz a kormány programja! Hisz benne, mert régóta ösmeri. Tehát az ő programja ugyanaz, ami a muszkáé, aki szintén pálinkával uralkodik; eszerint Tisza Kálmán magyar Ignatieff. Politikája a törköly. Geniusa a spiritus, melyet invokál. Igenis, ködbe dönti a hazát! Ó honborító, honborítató. (Dániel!) Célja demoralizálni a népet, míg mindenki delirium tremensbe esik, hogy aztán rajta annál könnyebben uralkodhassék. Szentsége a butykos, nála thóra a csuthóra. (Ne tovább! Szörnyű!) Milyen más az a világ, melyet én képzelek. (Elegikus olvadozással.) Olyan világ az, midőn a legközségesebb egyén is az elvek büszke paripáján száguldozva, kezében a férfias önelhatározás zászlaját lobogtatva, iszonyodva mindennemű szesz ital mételeyétől, marquis Posaként lép az uzsora elé s ott harsányan — hogy ég és föld belékábuljon, elkiáltja: »le Tiszával, éljen a 48-as párt!« De ez a kor messzi — messzi — nagyon messzi van és én sajgó kebellem leülök.

Tisza Kálmán. Elöttem szónokolt azt mondta, hogy uralmam alapja a pálinka. A pálinkában van erő, a borból van az igazság. Az igazság pedig mindig győz. Folyjon is hát az igazság, Bonczidától Henczidáig! De az olyan uralom, melynek létalapja a bolondgomba, képtelenség. Amilyen italt ebből présölnek, az veszedelmesebb a pálinkánál is. (Szélszóló: Tessék bizonyítani!) Aki pálinkát iszik, az kialussza a részegségét s másnap megint ember a talpán; de a ki az önök gomba-extractumából bekapott csak egyszer is, annak gombárum trallárum, vége van már az elején. Többé nem jön rendbe az esze.

Azt kezdi képzelni, hogy a politikája jó, hogy Csanyágyi az ő államférfia, s hogy Dániel az ő prófétája.

Apponyi Albert. Hagyják az italokat. Italia fará da se. Ne személyeskedjünk. Legokosabb volna, ha szentelt vízzel traktálhatnók a népet.

Pázmándy Dini. Me v'la! A szélbalon. Frakk, klakk, lakk volt, nincs! Changez, marchez! . . egy pöndörtület s megvan. Mirliton et larifa — ihajla, csuhajla! Qui qu'a qui qu' a vu Coco, Coco du Trocadéro? Vendegódal, szélbalódal, járjad bolond, járjad! Ez most a nóta. Gatyafokos — árvalányhaj! Legalább a választások idejére. Ez a divat nemcsak kényelmesebb, de jutányosabb is. De nem erről fogok beszélni, hanem a konzulokról, a kiket Tisza Kálmán folytonosan sérteget. Volnék csak én magyar miniszterelnök! Ezekkel a konzulokkal olyan külügyi politikát csinálnék, hogy Európa reszketne bele.

Interpelláció.

Ezek következtében kérdezem a t. kormányt:

- 1) Miért nem vagyok én m. k. min. elnök?
- 2) Miért nincsenek Budapesten konzulok helyett nagykövetek?
- 3) Miért nem csinálhatok én nagypolitikát?

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius.*

— Dákó Pista barátom olyan mint a hold: akkor mosolyog legjobban, mikor tele van.

— A mennyeknek országában nagy lehet a konfuzió. Elég az hozzá, pénzhez jutottam. Nagy örömben arra a luxusra vete-medtem, hogy mondok: a Tónit a Szidonban kifizetem. Küldöm is Dákó Pista komát a jó hírrel előre, mert nem akarom senki halálát; már pedig ha én ugy hirtelenében oda állítok a Tóni elejibe és aszondom neki, hogy »Tóni, czálen!« — hát isten

uccsa, mindjárt megüti a guta.

— Ez is egy kis kamat spórolás: nem illuminálhatták a zalogház ablakait, mert be vannak szépen falazva.

— Ha az ember ezeket a jelenkori uzsorász manipulációkat szemügyre veszi hát arra a meggyőződésre jut, hogy mégis fölszleges az egyetemen a váltófog előadása.

— Különös! Tegnap is ma jöttem haza; meg alighanem ma is holnap megyek haza.

— Barátaim már hazaszállingóznak. Megkértek, hogy indexüket lássam el. »Hát — mondok — kosztot ne egyem helyettetek?«

— Egyszer felel az öregem, akkor is elfelejt markot tenni a levélre. Ez aztán pech!

— Spórolj! írja az öregem. Hát lehet már jobban takarékoskodni, mint én? Mindig csak akkor vetődöm haza reggel, mikor már nyitva van a kapu. Soha még egy krajczár sperrgeldeit nem fizettem.

Dr. Johann Kaiserschmarn

Suttyomberky Dárius magyar honatyához.

Bécs, május 24.

Tisztelt Collega!
Nos hogy tetszik?
Kilépünk — belépünk.
Valóságos parlamentáris
távgyaloglás.

Egyszer a csehek rudja
áll ki — s a mienk befelé; más-
szor megfordítva.

De ez a taktikánk, me-
lyet ezentul gyakrabban fogunk ismételni, szükségessé
tette, hogy magunkat a gyaloglásban gyakoroljuk. Ma
már egy osztrák képviselőnél nem elégséges, hogy esze
és jó hangja legyen; a láb minőségét is válogatja. Így pl.
egy podagrással, aki nem tudna a demonstráció pillana-
tában felpattanni — mit csinálnánk?

Hogy az ezentuli exodusok szépen sikerüljenek,
gyalogló szerveink trainirozása céljából beálltunk az
athleta-körbe. Fenséges látvány!

Mikor mi esténként Herbst vezérlete alatt a hosszú
termen végiglépegetünk gänsemarschban!

Eins-zwei! Eins-zwei!

Nem megható kép ez?

Ausztria honatyái, Ausztria reménye ... Eins-
zwei! Eins-zwei!

Önök még ennyire nem vitték.

Önök csak ülni tudnak — mi lépni. Tehát a hala-
dás a mi részünkön van.

A Poldi feleségem kétségbe van esve, a mért az
ellenzékkel tartok. Mindig az üres gomblyukamba akasz-
kodik bele a mutató ujjával, s még bővebbre furja, kiált-
ván, hogy ez a lyuk bóg az ürességtől. Azt felelem neki,
hogy hiszen nem is luk már, ha nem üres; összekötvén
ezzel az elmésséggel azt a biztatást, hogy majd ha ma-
gam leszek miniszter, szedek a rendjeles garabóbul annyi
ördöt, amennyi szemének szájának tetszik. Mert nem is
igazi ellenzéki az, aki nem törekedik miniszterségre.

Helfy Ignác ő excejának adja át üdvözetemet.

Tisztelettel hive

DR. JOHANN KAISERSCHMARN.

ISTÓCZY-ALBUM.

Tervek.

Krümp Zéleg (koldus.) Ha én megcsinálom a haupt-
treffert, egy pár jó házat megtartok magamnak, a tübirül
lemondok.

Májusi kép.

Gorkenblüh. No, mit szólsz ehez az időhöz?

Gerstlschleim. Mit szóljak? Ha tudnék beszélni vele,
régén összeszidtam volna!

A kivándorlók.

BE jó a magyar sorja,
Kibirni ezt nehéz.
Félő halálra fojtja
Még itt a tej s a méz.
Vetések dús reménye int,
S ha meg nem csal megint,
Bizony a csürbe sem fér.
A magyar ettől úgy fél,
S uj hon felé tekint.

Batyúját összefüzi
Tehát és útra kel.
A szerénysége üzi
Őt messze földre el.
Nem kér hona áldásiból,
Inkább kibujdokol.
Mert a magyar hazába
Immáron ki nem állja,
Oly boldogság honol.

Hullámon uj hazába
Röpíti gyors hajó:
Isten veled kaszárnya,
Ezernyi nagy adó;
Uj puská, — ágyú, — deficit
Mosolyg rá minden évben itt;
Eret vág rajt a német,
A jólét hogy ölné meg?
E sok jó, sok kicsit.

Ígaz, a népnek alja
A vándorló csapat —
És büszkén azt szavalja
A ki itthon marad:
»Hazádnak rendületlenül!« ...
— Erszénye kiürül:
»Itt nem lehet megélni,
Jó lesz hazát cserélni« ...
S ő is hajóra ül.

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Nagy Frigyeszt oly kitartónak mondják, hogy képes volt egy álló helyében órahosszant ülni és dolgozni.

— Kossuth Lajost és Deák Ferenczet csak úgy hasonlíthatjuk egymáshoz, ha eleve konstatáljuk a párhuzam lehetőségének hiányát.

Interpellatio dr. Lapátyhoz.

Mi történik, ho egy látra szóló váltú elfogadúja,
a váltú bemotatása előtt — megvakol?

Blau Kóbi.

A jókedvű adakozó bálján.

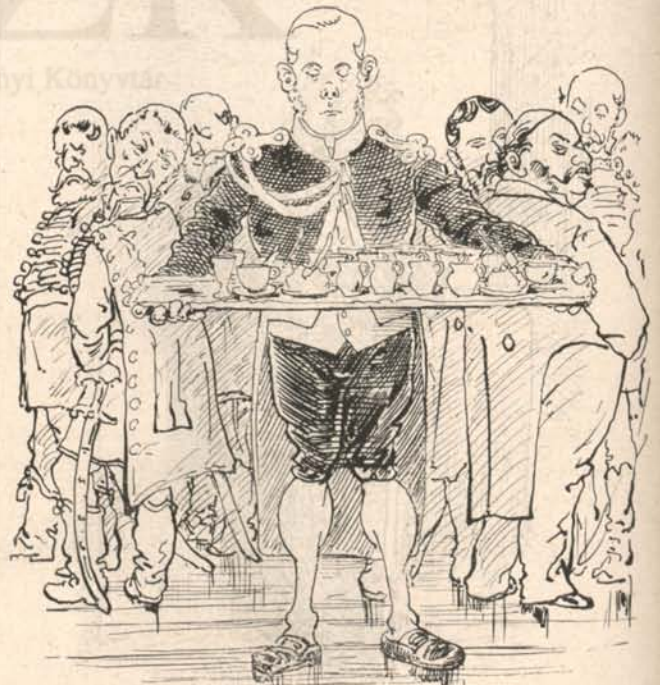
Z, HOGY magam is ott voltam, még meg nem győzne. Hátha valami káprázat volt? A fényes ünnepnapok alatt neki lódult képzeleten megeshetett, hogy önalkotta uri világgal, álomlátta kappanypecsenyével, büvöletes cigánymuzsikával és káprázatos ezüst kupakos pezsgő palackokkal népesítette meg e régóta kongó termeket, ott a gőzsikló felső végén, a várfokon.

De az ellenzéki lapokban nyomtatva olvastam vasárnap reggel, józan fejjel.

Tehát nem csak Maklárón, de Budán is esett esoda.

*

»Sietek hozzá tenni«, mondaná Győry Vilmos, hogy nem a Champagne édesen metsző, gyöngypergető hora okozta azt a mámort, melyből kijózanodtam. Mert éjfélig ragyogott bele a lelkembe a sugárzó világitás, mely számtalan gyertyaszálból és csillagnyi szemből szórta tündökléseit: hevítve a vért, dobantva a szívet, növelve a garats s a lüktető erek szomját — de hig mandulatejnél, fogcsikordító fagyaltnál, szélbélű tölcéséres ostyánál, narancssárga kuglófszeletnél, citromos

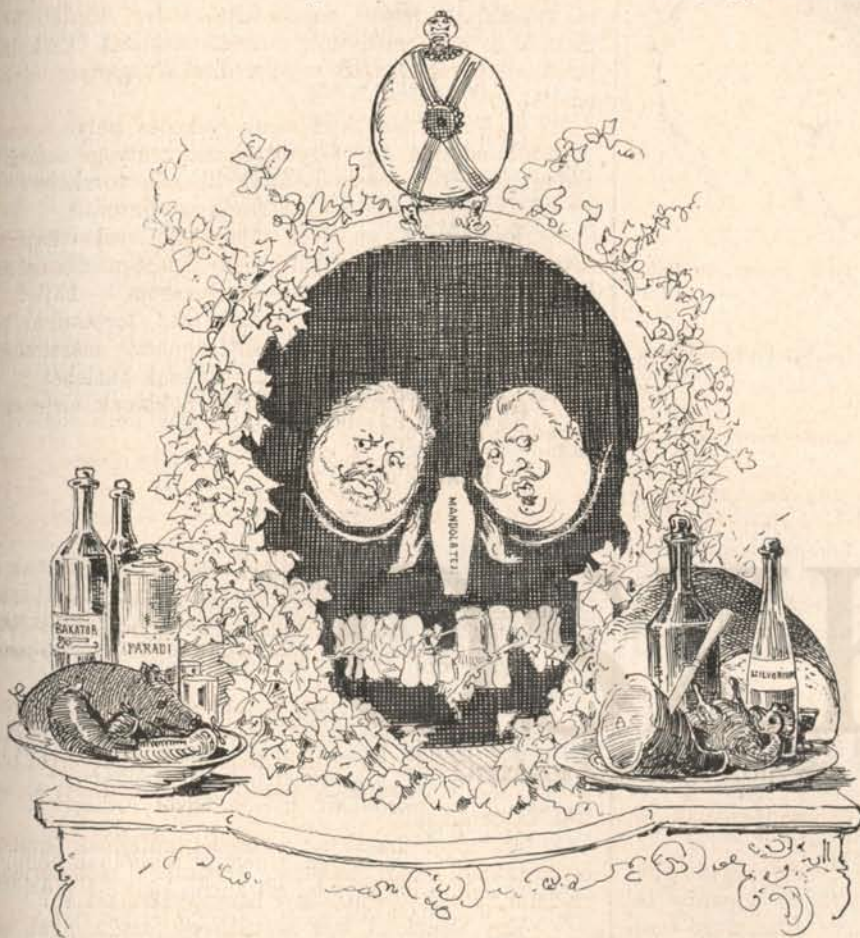

viznél egyéb ott nem kortes edett a házi gazda politikája mellett.

*

S még vannak rágalmozók, akik ráfogják a bálszerzőre: hogy pálinkával, borral, sódarral, tyukkal, kalácssal vásárolja meg a közvéleményt. Csak lett volna ott Csanyágyi Sanyó bácsi meg Irányi Dani! Méltán arról panaszkodnak vala, mért nem igaz az, amivel ők vádolják e palota lakóját.

*

Még a gazda hivei is halálra ijedtek a nyujtott italtól. Még Móricz Palya és kenyeres pajtása a kedvkeresésben is így fohászzkodott: »Muljék el tőlem ez az édes pohár!« Miközben a János pap országának szaftos gyümölcsei felé sandalítottak pisla hunyorgatással.

Hogy belépek, keresem a gazdát. Egy kedélyes öreg ur fogadja a vendégeket. Kérdem, kicsoda? Azt mondják: hogy harmincz évi távollét után a karaibok közül jöttem-é ide, hogy még ezt se tudom? Hiszen ez a Tisza Kálmán!

Rá nem ismertem a nyájasságától.

*

Járok a termekben. A márványfalak és tükrök sokszorosítva verik vissza a szikrázó pompát. Diszbundás magyarok 28° Réaumurben. Szinte akkora csöppek gyöngyei ülnek ki a homlokukra, mint a mekkorák ezüst zsinórra fűzve kísértének a meztelen női vállakon, melyeknek fénye színe oly rokon a kagyló drága csöppjének igéző fényével, színével!

S mennyi ordó! Ha ugyan annyi érdemet jelentene ez a sok érdemjel: Magyarországon nem volna sem deficit, sem végrehajtás, sem defraudatio, sem görbe vasut, sem gründolás.

Szüz frakkomon összehuzódik minden gomblik. Csupasza volta sensatiót kelt s vannak akik csakugyan kezdik terjeszteni, hogy a karaibok közül kerültem ide, akik vad létükre rendjeltelen meztelenségben szaladgálnak az utcán.

*

Födetlen női váll, kaczagányos férfi váll. Kivágott corsage, begombolt attila. Az erős nem kezd ájuldozni a külső melegtől s a belső forrongástól.

— Tetszik egy pohár mandulatej?

*

Riadó éljenzés. A fiatal pár lép a terembe. A vendégek egymás vállán keresztül lábujjhegyre állva nyujtogatják a nyakukat, hogy mentől jobban lássák, amit látni valóban nagy ritkaság: az élet magasán járdaló, fiatal, szép, hatalmas párt, amely úgy szereti egymást, mint a pásztorfiu s a pásztorleány. Koronás Dafnisz és Chloe. A koronának csak fényét, annak sulya nélkül élvezik; a tavasznak csak derűjét, viharai nélkül; a hatalomnak csak varázsát, tövise nélkül.

Az a mesebeli hindu pária, aki hijjával volt mindennek, sem volt boldogabb mint ők; mert hisz neki semmisége boldogságát nem jutott megosztania azzal, akit szeret.

Hosszan néztem a világon a legboldogabb két embert.

*

A zene fölzendül, sorakoznak a párok. Palatinus Jóska Rudolfnéval járja, Rudolf meg egy nagyon szép fiatal leánnyal. Az ember, noha szívesen elhiszi, még sem tudja elképzelni, abból a görbe fából hogyan hajtott ki ez a rózsaszál?

*

Csak hogy láttam már bémész gróf-kisasszonyokat is, akik olyan öszinte kíváncsisággal tatogatták szép szájukat a főhercegi sarok felé, mint mi a mienket a vigadó báljain a grófi sarok felé.

*

— En avant!

Furesa, mikor egy káplár kommandójára két generális és egy öbester indul meg.

A gazda huszárkáplár fia ugyanis a bálrendező.

*

A Berkesék állványa mellett két hőszin váll forrott egybe. Egyiknek a csillagkeresztje a másiknak Katalin rendjelével bonnyolult össze. Egy hős tábornok legott késsel akarta kettévágni.

— Bocsánat, vitéz generálisom! Nem vassal, de diplomáciával oldjuk meg a csomót.

És megoldottam.

Értnemes rá e finom művelet, hogy rajzban örökítsen meg.

Éjféli.

Egy kósza hír azt beszéli, hogy hajnali két órakor lesz husos vacsora, borral.

Akik már beküldöztek, nyögve lemondanak róla. Akik őrizkedtek a Kugler édes bombáitól, ki nem bírják addig.

A kiéhezett sereg megugrik s az Európáig meg sem áll. Amint benyit és helyet keres, nem talál egy üres széket sem. Mind Budáról menekültek ide s gunyosan néztek föl a palota sugárzó ablakaira, hol egyetlen és ivatlan maradt sok jó falat, sok finom korty.

B. J.

FÖRMEDVÉNYEK.

— Decependo. —

A hűhó riadalmának uddok förtelme!

A rabszolgaság meghunyászkodásának ocsmány tányérnyalása czammogó csoszogással kuszik fölfelé. Lehorgasztott füllel, engyomrába néző varangy szemmel s aljas szellemének dadogó nyelvvel végignyálja a nép verejtékének kicsorduló vérével meglocsolt márvány lépcsőzetet.

A fényes fogadó-terem falának likacsos hajcsövezete azonban kitágul a nyomor fagyasztó borzalmának fanyarságától s a prokrusteszi kinpad iszonyatán elterülő népkinnak izzóan forró sohaja beveszi magát a likacs hajcsövezetének titkos utain.

S az udvari farkcsóváló förtelme szégyen-bélyegével illetett homlok redőzetének szántott barázdáiból kitör a népgyötrelem equatori forróságától fakasztott verejték — a rabszolgaság alázatának kesersavas leve.

A rágalom hazugságában oly mesterien pörge nyelvek ficzomodva bicsaklanak, csukló hanggal nyögik ki a született rabszolgaság fuldokló szótágait.

És ők is ott valának! — —

Ő, ki egykoron Prometheusként lopta le a firmamentum zenithjének éltető sugarát, hogy az emberi arczót odavarázsolja az igazság üveglemezének vegykérgére. Ő, kin egykoron a hazafiság méltatlankodásának vesztlángja skorpió-farkat növesztett, melynek kérlelhetetlen fulánkja, a bankó pajzsa által védve, tördőfektént járta át az elvetemedettség megsemmisülését. Ő, iskolám társa, ellenőrző skorpió, most a diszkaczagányos elvhamisítás fotografusa.

És ő is, a nagyképmű semberyskedés hülye szétnézője, a bambaság ügyefogyottságának motyogó semmije, a pártbakterság inaskodásának liberális torzképe, ő is ott vágta gyáva lelke alázatoskodó arczfintorait.

És végre ő, az elvek fából való vaskarikájának eotvöse-kovácsa; a politikai görény csuszó mászóságának ostoba kappanjait ledurrantó elvcsavarója — hajh!... kinek arczbőre megrinóczeresült ama történelmi pofonvágástól, a mellyel enméltságotom mártírságra avatta: ő is ott eregette ocsmányosságának büzlését.

El velők a hazafias megvetés poklának sisteregve dagadozó kráterébe!

— Dido, fahr ab!

— Okadagio. —

Utálat!

A fióklakodalom szemfényvesztő komédiájának az elárult nemzet sirján dinomdánomozó, vérfagyaltot szűrőcsőlő hühójának danse macabreja valahára végigfutotta a honfi tiszta arczulatján — enarczulatomon — piritó tempi passatiját.

A csuszva lóto mászva futó sisera had, melynek dögvészes legiója pestises lehelletének pállott párájával büzhődött teszi a zsarnoki hatalom polgárvérrel telefecskendezett csarnokait, persze üdvöt ordított az osztrák katonafinak.

És mivel fizette ez a nemzet millióinak bömbölő érczorkából, a haragos tenger zugásaként elébe őrzöngő riadallal morajló üvöltésének harsogó lármazáját?

Egy semmivel, egy szóval, egy czafranggal, egy »Rezsővel« Hahaha!

És ennek ti örültek, ti örültek? Ti megelégedtek ezzel?

Csak a buta kretinizmus posványának legmélyebb fenekén lézengő pulya, kinek híg agyveleje örök sötétséggel borongó homályában tévedez, csak ennek bogácsrágó türelme s iáltozó lelkesedése elégedhetik meg e hitvány konzesszió konzának odavetett czafatos koldustarisznyájával.

— »Vanváry Rezső.« Igenis, Vanváry Rezsőnek kellett volna lennie és közszeretetének bengáliai ragyogásu elektromos fényzőnével harsogta volna körül koronás fő előtt még porba nem dőlt büszke enalakom.

Odáig pedig szánakozó mosolyom ördögi gunyaczájával fitymálom e feketesárga lelkületeket még csak szégyenpirral elfátyolozni is képtelen udvaronczai aljasság loyális tótágásait.

— Dido, apportl!

MÉDÉKI TROMBITA.

A falu bolondja.

Dona. Hőj tensur, de lekutyaaesetöt e Mátild kisasszon!

Tensur. Azt elhiszem.

Dona. Ój, furesa különös! hogy tuggya? Hagasson tensur! Aszondom neki ho: szabad e kezét kényi kisasszon? Mit gondó tensur, mit mondén-tott rá? Hát azt hó: megkaphatod — hanem csak a pofádro. Hanem megbány-nyo e tettyét tudom!

*

Dona. Tensur! Mast a' zeccer csak megjárto...

Tensur. Én?

Dona. Nem, a Ciczza pap.

Tensur. Mit csináltál neki?

Dona. Én semmit, hanem a kutya...

Tensur. Hát az mit csinált neki?

Dona. No hát ne beszéllen tensur, majd akkor eemondom. Hát e Ciczza papot igen ugatta e Zazur (Azur) kutya, a'mmeg csak rugdat hátra felé, mind a Szegfűj tehen szokott — ecczer csak meffogta a hosszi klepetyussát. Hőj! a Ciczza mörges lett, asztá aszongya, hogy e gazdád hasábo rohaggy e te kutya! Eevütetlek a sintérre! Hohó! mondom; eevüteti án, csak ne köllön; hát nem tuggya, hogy e kutya nem fér össze e macskáve?

*

Dona. Tensur, mámo magát is megdicsérték, — de én mihántom án! Nekem köszönheti. Hát a Liter Vili kérdezte tülem: ho' te vergányo megállto a kutyátok a fürtöt (fürtet)?

Tensur. Hát mért nem mondtad hogy...

Dona. Iszen ugyis aszontam, ho' nem; hanem ápellált a nyulhő. Aszongya e Liter Vili: ezt is e gazdátu tanúta án.

Tensur. Hát nem igaz?

Dona. Ma nem, mer' én tülem tanull a a hurpangosságot a tensur.

*

Tensur. Te vergánya, ki volt az az ember aki a vízbe fulládt?

Dona. E' szabó legény. Noisze! abbu se lesz án majszter.

*

Tensur. Hány gatyád van neked, te szalajtott?

Dona. Csak kettő, e többit e'vütték e stigliczek.

Tensur. Mikor, te hülye?

Dona. Hát tava' nyáron, mikor még kendermag vót.

*

Dona. Halla tensur! Irgyon e folyamodást e porkolábhő.

Tensur. Hát minek az neked?

Dona. A nyavaláját! szeretnék megtanunyi kosár-fon-nyi, osztá nem vesznek be.

Tensur. Persze, hogy nem vesznek be a rabok közé.

Dona. Itt a kezem nem disznó láb, ho' bevesznek. Csak azt' kö beleirnya e folamodásbo, ho' én lüttem agyon a posta kocsist ott e nekeresi majoron tú.

Kortes nóták.

Akasztófa, kalamáris,

Nem kell mi nekünk fiskális.

Hajnalban, hajnal előtt,

Arverés nyilik a háza előtt.

*

Kukoricza, köles, búza,

A prókátor mind kihuzza.

Hajnalban, hajnal előtt,

Arverés nyilik a háza előtt.

*

Ördög bujjék a fajtádba,

Nem mész az országházába!

Hajnalban, hajnal előtt

Dobszó pörög a házad előtt.

Nyúzzad csak, nyúzzad csak keservesen

Hogy néped meg sem élhessen.

Irjad föl az expens nótád élére:

Nem jutsz el az országház küszöbjére!

stb.

Régiség.

Dr. Henszelmann Imre lelete.

Magyar Walhalla.

— Tervezi Dr. Herich Károly. —

MAGYAR Walhalla a regensburgi mintájára épül, de azért e germanizáció magyarosítási rendszabály lesz. A német istenek helyett a magyarok istene fog benne trónolni, kinek oltárán a lovaregylet fehér méneket fog áldozni.

A magyar Walhallát a háromhatárhegyre építik, mely ezentul hetedhétárhegy nevet nyer. Stílje »Louis XIV, minus Louis XIII« lesz, ami épen I. Lajos vagyis Nagy Lajos királyunk stíljét jelenti, mellyel Hadúr pompája (a francziáknál style Pompe-Hadour) igen jól megfér. Az oszlopfejezeteket Weböczyből lehet venni, az ablakadasabrákot Kratzmann szittyá üvegfestési műterme legstilszerűbben el tudja készíteni. A templom előtt oszlopcsarnok nyílik (görögül »pronaos«, magyarul Prónay-terem), melyben isteni szürkület (»Götterdämmerung«) uralkodik. A kapu fölött aranybetűs fölirat fénylik, mely anapaestus versek helyett budapaestus versekben van fogalmazva. A nagy csarnok a magyar dicsőség entrepötja gyanánt szolgálván, a silo-rendszer szerint lesz berendezve, emelő-csigákkal, melyekkel nemcsak a legnagyobb, de a legnehezebb magyarokat is be lehet szállítani. Ez entrepöt fölépítése iránt legjobb lesz a Länderbankkal szerződni.

A magyar dicsőségi csarnokban minden magyar ember wallvalahára helyet kap, mihelyt halála által halhatatlanságát bebizonyította. És pedig az illető szobrokra nézve új szempontok állítandók föl. Anyagjuk a tárgynak megfelelően választandó. Arany János szobrát például ezüsből csinálni nevetséges volna, mert Ezüst János nevű költőnk nem volt. Ez inkább Eötvöst, a gondo-

latok ezüstművésését illetné. Bihari szobra csak medveczorkorból faragható. Szász Károlyét pedig oktalanság volna Kis Györgyre bízni, ha Szász Gyulánk van. Hasonlóképp a Vörösmartyé sem lehet fehér márvány, hanem csak vörös, a Szilágyi Dezsőé csak dombormű lehet, a Móricz Pálé pedig nem mellszobor, hanem hasszobor ezzel a fölirattal: »Has, alkoss, gyarapíts!« A Zichy Jenőé pedig vásónkeőbből.

Igy egészen specziális nemzeti emlékszobrászat fog létrejönni, új magyar stíl fog képződni, melyre büszkéek lehetünk.

A német Walhallába belépve, az embernek nemez-papucsot adnak lábára; a magyar Walhalla küszöbén majd sarkantyus csizmát kell öltöni. Ott borraivalót ad a látogató, itt majd subventiót huz a kormánytól. Így az egésznek más, magyaros színezeze lesz.

A magyar Walhalla hivatalos neve »Hericheum« lesz.

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

Hogy Csizmaniczky végrehajtó egyéb csinyeket is hajtott végre, azt csak túlbuzgóságának méltóztassanak be tudni.

*

Elvült rágalom az, tek. Törvényszék, hogy a Spitzmann Számi sok szegény embert megkárosított, mert már azt rég tudja mindenki.

BOLDOGSÁGI FOKOZATOK.

— Tanulmányok a természet nyomán. —

Mikor a mi főpolgármesterünkre nyájasan pillantott Andrásy.

Mikor a mi főpolgármesterünket megéljenezte a nép.

Mikor a mi főpolgármesterünkkel kezét fogott a királyfi.

Mikor a mi polgármesterünknek kezét nyújtotta a korona hercegné.

Mikor a királyfi mosolyog Andrássyra és Andrássy mosolygása végévol fordul —

— Tisza Kálmán felé. Mikor Tisza Kálmán mosolyog vissza Andrássyra s mosolygása maradékát juttatja —

— Mórícz Pálnak. Amire szétmállik a Mórícz Pál ábrázata s a holdas fénynek somolygó bucsu sugarait rá lövelli —

— a választóra, aki becsületese képen az ő siselejének gráciáját vásáriába haza viszi Báránra.

*

A mikor Szilágyi Dezső rá nevet —

— Csátár Zsigmondra. Ez meg istóczyas buzdítással —

— Bukovay Absentiusra. Bukovay meg biztatólag —

— a Tóni pinézérre.

Börzeviczy W. M. élcei.

Lefőztem Beöthy Aldzsit.
Szapáry érdemeit diesőíti a
konverzió sikerülte alkalmá-
ból. »Szapáry érdeme«, fele-
lem, »az olcsó kamatláb: 4%,
(Mir gesagt!)

Teljesen igazat adok a kormánynak, hogy a választá-
sok előtt nem tárgyalattja a polgári házasságot. Az ember
mindig előbb vála s z t, és csak aztán há z a s o d i k. (Wirk-
lich feun!)

Franciaország azzal kezdi Tunisz czivilizálását, hogy
megszállja Bárdot, a bej rezidenciáját. Hiszen ezáltal a bejt
bárdolatlaná teszi. (Nix beszeres soll er zu hören kriegen!)

Általános zsidóhajsza! A muszka meggyilkolja a zsi-
dáját, az olasz miniszterré teszi. Itt »minister«, ott »hin ist er«.
(Hall's mich!)

Az új főherczeg asszonykának azt mondom az udvari
estélyen: »Főnségedet tán megijesztette a magyar lelkesedés
viharos kitörése. Ehhez nálunk hozzá fog törődni. Mi még
a szeretet gyöngédségében is erélyesen lépünk föl!« Amire
az én Schweiger barátom elkialtja magát: »Csak ne az én
lábamra!« Hátra fordultam és elmésen azt mondtam neki:
»Märton, weil du so ein grosser Schweiger bist, mu s s ich
dich ja vertreten! (Brillant!)

— Bécsi hivatalos nemesség. —

(A „Wiener Zeitg.“ május 11.)

»Nach Beantwortung . . . wurden die Vermählungsringe dar-
gereicht, welche Braut und Bräutigam Höchstsih gegenseitig an
die Finger steckten; Höchstie gaben Sich (nem is einander) die
Händ e.«

Varnhagen v. Ense az ő emlékirataiban is emlit egy ilyen
talpnyalást: » . . . hierauf begaben sich die Allerhöchsten
Herrschaften in die Kirche, um dem Höchsten ihre Ehrfurcht
zu bezeigen.«

De hiszen jó az Isten s nem nézi sem a grammatikát, sem
a logikát.

— Satyra. —

A szeretőm jaj be álnok,
Melyet én úgy bájlok,
Kár volt annyira bájolni,
Most annál nehezebb elválni.

Meghásasodott ő mással
Egy szegény bajtársal,
De ők ismét elváltak,
Nem is sokat discouráltak.

Elment ő ismét máshoz,
Egy finom gazdag polgárhoz.
Egy évig boldogan élt,
Azután ismét elkélt.

Most már hozzászokott a finom élethez,
Elment egy peres ügyvédhez.
Aztat csókolta, szerette ölelte,
De az egyszer csak elkergette,

Most unta magát egész éven át
Most vette észre, hogy csunyául pórul járt.
Aztán meghásasodott egy szép férfival
De az nemsokára kimult halállal.

Mostan ennél ismét fölsült
De hogy férje meghalt, igen örült
Legalább pénzzel tele volt zaebe
Nem gondolt egész életében vele.

Pénzével nem gondolt, egész életében
Gondolta marad majd későbbben
De bizony pénze nem maradt
És nagy szegénységben meghalt.

H. S.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Budai kortes. Az illető vá-
lasztó kerületben hatással járhat a
nóta, de humor mentől kevesebb
van benne. — Dr. Lapáthy. Fogas
kérdés. Beterjesztjük Hombár ur-
nak. — Bcsk. Jobbára jók. — Argus. Beválnak. — R . . . s. Ha
jól vagyunk értesülve, Mokány Bertalan ur, kinek az ünnepi bevo-
nulásnál némi kellemetlen ügye került a rendőrséggel, a jövő héten
beállit. Vöröshegyi D. ur levele is föl van már adva a postára.
Tojáss D. titokban megejtett látogatásra igazi gyönyörűségünkre
szolgált.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.